Krumpáč a motyky

Hrobnické historky

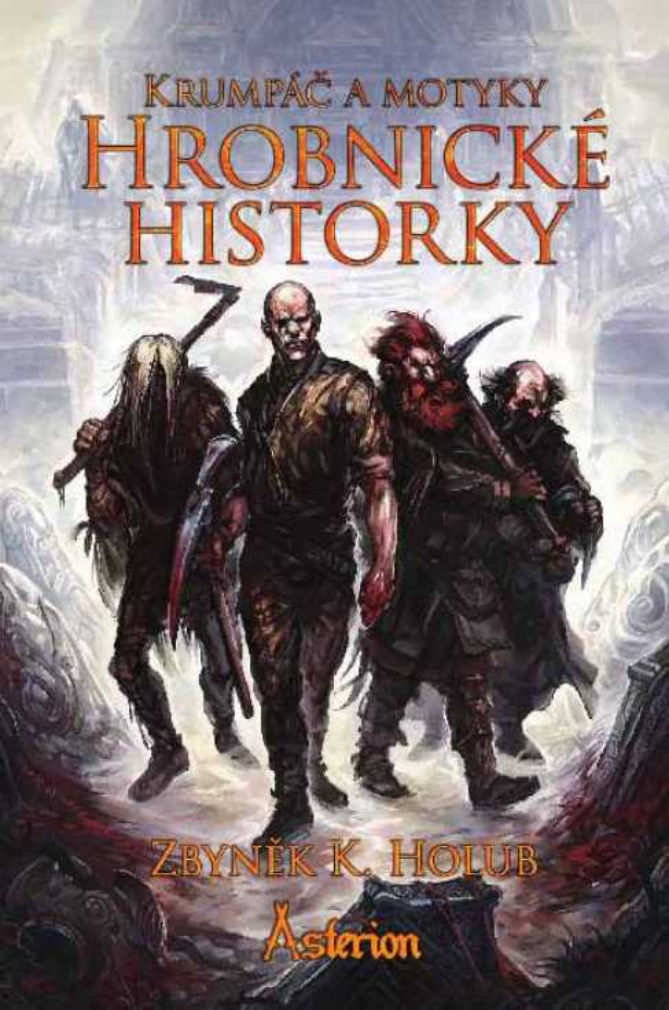

Zbyněk K. Holub

Asterion

Krumpáč a motyky
Hrobnické historky

Cokoliv, co děje se druhým, děje se Tobě

slova přítele

Asterion

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-3-2

Věnování:
naději a snům, věčným souputníkům života

Poděkování:
Karlovi – za hrobnické pohádky
Čenisovi a Járovi – za pevné násady k motykám a cenné kopáčské rady
Mojí ženě Lucce – za nabroušení krumpáče, povzbudivé krkavčí krákání a udatnou podporu manželovi při jeho hrobničině

Obsah

Stará hrobka 6
V Díře 42
Synové a otcové 82
Zraněná duše 148
Pánská jízda 188
Rodinná návštěva 232

O cechu eldebranských katů 266
Slovníček pojmů 271

Stará hrobka

Memento mori! Cogita aeternitatem!
(Pamatuj na smrt! Rozjímej o věčnosti!)

Hesla Řádu lebky, který založil a jehož velmistrem byl Petr Vok z Rožmberka

Ve špatný čas na špatném místě

Na starý albirejský hřbitov padla noc. Ze země stoupaly chuchvalce lepkavé mléčné mlhy a láskyplně objímaly studené kamenné náhrobky.

„Dobrou noc, Smrťáčku!" zakvílelo cosi.

„Papá, dědešku Blannone!" odpověděl dětský hlásek.

Zaskřípěly panty dveří, do tmy dopadl sloupec světla. Na prahu přízemního domku stál chlapec a mával komusi na rozloučenou.

Mlha prudce ucukla. Stáhla se do bezpečí před teplem, které sálalo z útrob obydlí místních hrobníků.

Pak dveře opět zasténaly a hřbitov se znovu ponořil do temnoty.

„Tak a zpátky do díry," zasténal smutně duch vznášející se mezi hroby. Jeho průhledná silueta zářila něžnou modří.

Brannon Frugh, zaživa kat z cechu eldebranských mistrů popravčích, se cítil hrozně osamělý. Plakal by, kdyby to svedl.

Mezi ním a jeho vnukem zela nepřekonatelná propast, hranice mezi životem a smrtí.

Duch si táhle povzdechl, jako když zaskučí ledový vítr, a zamířil ke svému domovu – studené hrobce v odlehlém koutě hřbitova. Zatímco míjel stále více omšelé náhrobní kameny, broukal si nostalgickou písničku. Byla to vzpomínka na časy, kdy se ještě dokázal těšit z hřejivých slunečních paprsků.

Noční oblohu zatím zakryla těžká mračna. Spolkla měsíc i hvězdy, celý svět zahalil plášť černočerné tmy.

Brannon se zarazil na prahu starobylé krypty. Dolů klesalo dlouhé schodiště a hned na jeho prvním stupni žhnul pár světélek.

„Fuj! Tohle mi nedělej, Kostičko!" zavřískal, když poznal statného kocoura.

„Vrrr, vrrr…" vrněl hrobnický mazlíček.

„Víš, jak jsem se tě lekl?! Ještě, že jsem tuhej. Jinak by mě kleplo…"

Kostička přátelsky nahrbil hřbet a protáhl dlouhé přední tlapy. Vzápětí ale zpozorněl. Ostražitě se rozhlédl a bojovně naježil srst.

„Vrrrau!"

S podrážděným zavrčením proskočil přízrakem a zmizel v husté mlze mezi hroby. Jeho hlas rychle slábl v dáli, až utichl úplně. Duch osaměl.

„Kostičko? Kam zdrháš? Kdo mi dneska bude zahřívat nohy?!"

Brannon se zachvěl, jak se najednou prudce ochladilo. Zima mu obvykle nevadila – naposledy před smrtí, a od té už uplynula hezká řádka let. Jenže teď se dělo něco nepřirozeného.

Černá mračna na obloze se právě roztrhala a propustila ze svého vězení modrý měsíční kotouč. Dnes byl v úplňku –

neobvykle velký, že se na něm daly rozeznat obrysy podobné ostrovům uprostřed oceánu.

Zašustila křídla. Nejspíš netopýr nebo nějaký noční pták.

Brannon se pozorně zadíval do mlhy. Ucítil vzdálené teplo smrtelníka – v severní části hřbitova se někdo pohyboval.

„Jaký blázen tam v tuhle dobu straší?!" zabručel udiveně.

V těch místech ležely hrobky z dávných časů před založením Albirea. Byly to pozůstatky zaniklého města Arvedanů, které vyplenila skřetí armáda. Z jakéhosi důvodu se tehdy řádění dobyvatelů posledním příbytkům arvedanských vládců vyhnulo. Dodnes o prastarých hrobkách kolovaly nejrůznější strašidelné historky. Ani za dne se k nim nikdo neodvážil, natož teď v noci.

„Co to…"

Mlhu rozčísl záblesk jasného bílého světla. Brannonova zvědavost zvítězila. Rozhodl se zjistit, co se tady děje nekalého.

Vplul do hradby pokroucených stromů a hustých křovisek, které obklopovaly nepoužívaný kout hřbitova. Neuniklo mu množství čerstvě polámaných větviček. Byl neznámému v patách.

Postupně míjel zarostlé výstavné hrobky arvedanské nekropole. Některé vypadaly jako malé stupňovité pyramidy, jiné měly sloupová loubí. Tvary se daly pouze tušit, většinu kamene pokrýval hustý břečťan.

Duch si závistivě povzdechl. Tohle byly hotové paláce, kam se na ně hrabala jeho skromná omšelá krypta. Dokonce ani mnohá obydlí albirejských boháčů žijících na Zlaté promenádě se nemohla s těmito stavbami rovnat.

Brannon dál sledoval stopu, kterou po sobě zanechával noční vetřelec. Všiml si, že okolní listí pokrývá jinovatka. Čím hlouběji do houští pronikal, tím větší panovala zima. To bylo

v těchto zeměpisných šířkách hodně nezvyklé. Albireo se nacházelo v subtropech.

„Br!" zbarvil se duch do fialova. „Skoro bych řekl, že mi tuhne krev v žilách…"

Náhle se před ním otevřelo široké kruhové prostranství. Tam, kde ještě nedávno bujela neprostupná vegetace, byla mrazem spálená zem. Nad ní se vznášela bledě zářící koule, po jejímž obvodu sršely světelné výboje.

„Co to… co to je, tohleto?!"

Brannon znejistěl. Ve vzduchu visela neznámá hrozba. Koule kolem sebe šířila znepokojivé vibrace. Prostor v jejím okolí se vlnil a křivil. Vznikaly v něm velké trhliny a v nich se objevovaly tvary jakési stavby.

„Seš jako rampóch, kamarade," ozvalo se poblíž.

Vzápětí se z křoví vypotácel trpaslík s baretem na hlavě. Chvějící se pravou rukou zapínal poklopec pestrobarevných kalhot, zatímco levou tiskl k hrudi lahev. Měl na sobě košili sahající až ke kolenům, jejíž původní barva zanikala pod spoustou skvrn a nápisů.

Brannon byl doteď natolik zaujatý prapodivným výjevem, že na neznámého vetřelce úplně zapomněl.

„Co seš zač?" spustil na extravagantního cizince. „To nevíš, že v tuhle dobu není na krchově bezpečno? Kór pro živýho…"

Trpaslík překvapeně zamžikal a protřel si oči, jestli se mu duch jenom nezdá.

„Odstup ty… bytosti nečistá!" zahrozil Brannonovi třesoucím se prstem. Byl úplně namol.

Přízrak eldebranského kata zčervenal zlostí. V jeho průsvitné postavě to zajiskřilo stovkami plamínků.

„Komu tady nadáváš, ožralo?!"

„Počkaj, ja to nemyslel zle, kámo!"

Opilec rozpřáhl ruce a pokusil se ducha obejmout. Naprázdno promáchl, upustil lahev, a ta se ztratila v trávě.

„Necháš toho?“ vyjekl Brannon a polekaně couvl.

Trpaslík se mu ani trochu nelíbil. Vlasy měl spletené do dlouhého copu a ten opatřený fialovou mašlí, knír natužený a nakroucený a v dlouhé pěstěné bradce se leskly perly. Uši, obočí i dolní ret zdobilo několik masivních stříbrných kruhů.

„Kde mam flašu?“ šťoural se opilec rozpačitě v uchu. Oči mu divoce plály alkoholem. „Kam se schovala, mrška jedna?“

Prostoupil zkoprnělým duchem, zavrávoral a svalil se na zem.

Brannon zlostně zasyčel.

„Mam ju!“ zajásal trpaslík a vítězoslavně zvedl lahev. „Je prazdna, sviňa…“ hlesl vzápětí zklamaně.

Pak si musel zaclonit oči. Koule za Brannonem zapulsovala jasným světlem. Rychle se rozpínala a rostla. Připomínala obří bublinu. Uvnitř stála zvláštní věžovitá budova s kopulovitou střechou.

„To je tvoje práce?“ zašeptal duch.

Trpaslík mlčel. Kdyby se na něj v tu chvíli Brannon podíval, uviděl by, jak drkotá zuby a z jeho tváře se vytrácí život. Vypadal jako dokonalá socha…

Brannon se však na trpaslíka nepodíval. Místo toho fascinovaně proplul sférou a stanul před vchodem neznámé stavby. Uzavírala ho deska z bílého mramoru – po jeho povrchu tančily desítky složitých bledě zářících obrazců.

„To nebudou mít hrobníci radost,“ zabručel duch v temné předtuše. „Vidíš to taky?“ obrátil se na opilce.

„Ňak mi tuhnó tlapy,“ huhlal trpaslík.

Nemohl se pohnout z místa, nohy mu přimrzly k zemi. Nevěřícně třeštil oči na zmodralé prsty.

„A jéje!“ zaúpěl přízrak. „Dalšího umrlce tu nepotřebujem. Vydrž, přivedu pomoc!“

Brannon však jen zůstal bezmocně viset ve vzduchu.

„K-k-kámo, seš v p-p-pohodě?“ drkotal trpaslík. „Ňako-ko mi mi-miziš.“

Na lesklém mramoru se objevovaly další a další zářící ornamenty. Zima už byla nesnesitelná – i pro ducha.

„Já řídnu!“ uvědomil si Brannon s hrůzou.

Jeho obrysy se rozmazávaly, ztrácel se. Neznámá síla ho trhala a pohlcovala. Kousek po kousku mizel mezi vířícími znaky.

„Neblázněte! Nechte toho!“ kvílel zděšeně. „To je omyl! S někým jste si mě spletli. Já nejsem žádný bubák! Já mám rodinu! Jsou tu přece i jiní… Pomóóóc, vraždá!“

* * *

„V prastarým městě Nachcal vládl moudrej náčelník Nasralpakutekl…“

Tak začínala pohádka, kterou vyprávěl vytáhlý hrobník, jemuž hříva dlouhých vlasů zakrývala tvář. Na klíně mu seděl rusovlasý pihovatý chlapec.

„Štlejdo! Štlejdo Chlíšte! Povídej, čo bylo ve městě Nachčal?“

„Hned, Smrťáčku,“ zaskřehotal vlasáč. „Strejdovi kapánek vyschlo v krku, víš?“

Popadl ze stolu lahev čpící kořalkou a pořádně si přihnul. Klučina chtivě natáhl ručky.

„Na tuhle medicínu si ještě chvíli počkáš!“ uchechtl se hrobník a pohladil Smrťáčka po zrzavé kštici.

„Štlejda Ragli žíká, že jsem velkej chlapák,“ nesouhlasil hoch. „Dyť jsou mi pšeče tči.“

„Žádný takový," podrbal se dlouhán drápem kdesi na skrytém nose. „Mně dala máma napít, až když mi bylo pět."

Pak se chraplavě nadechl k dalšímu vyprávění.

„Buch!"

Něco narazilo do dveří hrobnického domku. Cvakla klika, zaskřípěly panty. Dovnitř vběhl stříbrně tygrovaný kocour, prohnal se kolem stolu a nespokojeně přitom pomňoukával.

„Copak nadáváš, Kostičko?" podivil se vlasáč.

„Někdo tam venku kšičí," zaposlouchal se Smrťáček. „To je pšeče děda…"

Hrobník chlapce posadil na židli a sáhl do kouta pro dlouhou motyku s vybroušeným listem.

„Nikam nechoď, hned se vrátim!" zakrákal na hocha.

„Štlaší tu štlašidlo?" rozzářila se nadšeně pihovatá tvářička.

„Jo, už to tak vypadá," zavrčel vlasáč.

„A čo pohádka, štlejdo?" zažvatlal smutně Smrťáček.

„Až vyřídim strašáka, tak ti ji dopovim."

„Šlibuješ, štlejdo Chlíšte?"

„Šlibuju."

* * *

Uřvanej chlíst pozorně nasál noční vzduch. Bylo nezvykle chladno. V chuchvalcích mlhy rozeznával obrysy bloudících postav.

„Teď nemám čas, běžte votravovat jinam!"

Hrobník si odplivl. Slina jakýmsi záhadným způsobem proplula hřívou jeho vlasů a opsala oblouk do tmy.

„Že se vás tu dneska ale sešlo…" potřásl zamyšleně hlavou.

Natáhl dlouhé nohy ke spěchu. Přeskakoval hroby a kabát za ním divoce vlál. Běžel do míst, odkud se nesl vyděšený

Brannonův jekot – do nejstarší části hřbitova. Podivné bledé světlo, které prosvítalo skrz houští, nevěstilo nic dobrého.

Zatímco si Uřvanej chlíst klestil motykou cestu, křik utichal. Když konečně ducha spatřil, zbývala z něj už jen hlava. A ta vzápětí zmizela uvnitř neznámé věžovité stavby.

Zářící symboly na mramorové desce pohasly. Spolu s nimi se rozplynula i obří světelná bublina.

„Cos mu udělal?!" zahromoval hrobník na přimraženého trpaslíka.

„D-d-d…"

„Povidám, cos proved starýmu Brannonovi, ty chuligáne?!"

„Do-do-do…"

Až teď si Uřvanej chlíst všiml trpaslíkova vyjeveného výrazu. Ten chudák mlel z posledního.

„Chjo, co s tebou?"

Přehodil si motyku přes záda a popadl trpaslíka do náruče. Byl studený jako led.

„Promiň, Brannone, kamaráde," zašeptal hrobník. Kdesi v džungli jeho vlasů žhnul pár rudých očí. „Z týhle šlamastiky tě dostanem, slibuju."

Přes modravý měsíční úplněk přelétl netopýří stín.

* * *

„To je bubák, štlejdo Chlíště?" prohlížel si Smrťáček zvědavě cizince.

Ten se choulil do staré vlněné deky a upíjel z hrnku rum s kapkou bylinkového skřítčího čaje.

„Kdepak strašák, vožrala je to!" zaskřehotal hrobník.

„Magnus Holg, nejmladši syn Borina IV., syna Borina III. Železny pěsti, pána Kwesaru," představil se trpaslík. „Vyvolenej Múzy a fachman na volny noze, k vašim službám."

„Uřvanej chlíst, syn svý krkavčí matky, hrobař," opáčil suše vlasáč. „A teď hezky vyklop, umělče, v čem to zas starej Brannon lítá?"

„Čo je s dědou?" popotáhl Smrťáček. „Je děda v požádku?"

„Ten duch, to jakonc byl jeho…" polkl trpaslík.

„Jo, jedinej pokrevnej příbuznej, kterýho náš malej má," přitakal hrobník. „Jeho máma je někde v trapu a fotr, škoda mluvit…"

„To je mi lito, jako fakt," mnul si trpaslík bradku posázenou perlami. „Hlava mi nebere, co se to tam semlelo. Múzy volaly, mrchy jedny. Dycky za nima jdu, když mě zavolaj."

„Jaký múzy?" podivil se Uřvanej chlíst. „Co vim, tak na tomhle krchově žádný takový neležej. A že tady znám každou tu… existenci. Dobře ti radim, přiznej barvu. Kdo nám na krchově postavil ten divnej barák? A proč krade duchy?!"

„Hele, kámo, dávam ti slovo trpasličího šlechtice!" zamračil se Magnus. „Ja s tim nemam nic společnyho. Jasny? To ti jako musi stačit."

Uřvanej chlíst si popuzeně odfrkl. Znělo to skoro jako zakrákání.

„Nu dobrá, dejme tomu, žes hledal múzy nebo něco takovýho… Ale co mi povíš o tý věži? Odkaď se vzala?"

„Vim ja?" pokrčil rameny trpaslík. „Napřed jako nebyla, a pak jako byla. Ja hledal flašu. No a ten mrtvej typek, prckuv děda, vlezl do koule… Byla děsna zima. Ja už myslel, že z toho pojdu."

Magnus se ještě víc zabalil do deky a pořádně si přihnul rumu s čajem.

„Hlídej ho," pokynul Uřvanej chlíst Smrťáčkovi. „A jestli tě bude zlobit…"

Vlasáč podal chlapci dlouhou motyku a ten ji s nadšením přijal. Na svůj věk měl neobvyklou sílu v pažích.

„Jašnačka, štlejdo Chlíště! Ješli bude trpajžl žlobit, bácnu ho!“

* * *

Hospoda U Tří skřetů ležela ve Východní čtvrti, v nejchudší části Albirea. Byla to krčma toho nejlacinějšího druhu, její věhlas však sahal daleko za hranice města. Co na tom, že se tu občas ztráceli lidé a městská stráž hospodu míjela velkým obloukem. Kdo jednou ochutnal zdejšího Černého skřeta, rád se sem vracel.

„Povidám, že má mladej Arts babu,“ praštil do stolu Jednooký rum, holohlavý hromotluk s páskou přes pravé oko.

Dnes se sešli u Tří skřetů jenom tři z hrobníků. Na Uřvaného chlísta vyšla řada při hlídání Smrťáčka a Arts, hrobnický učeň, o sobě nedal několik dní vědět.

„Začínám si o něj dělat obavy,“ zašeptal Tichý oheň, původem Plaveňan s ohnivou kšticí. „Takhle se nikdy nechoval.“

„Tichej má recht,“ zapištěl třetí z hrobníků, mužík s krysím obličejem. Zamyšleně se popotahoval za řídké vousky, zatímco pichlavými očky těkal po hostech zaplněné nálevny. „Arts lítá v ňákým maléru, na to má starej Ragli čuch.“

„Houby, určitě v tom bude ženská,“ trval na svém Jednooký rum. „Věk na to přece má. Šak ono ho to zas přejde, neni důvod plašit. Je přece dospělej.“

Dveře do hospody se zprudka rozlétly a dovnitř se vhrnul Uřvanej chlíst. Dlouhýma rukama si klestil cestu mezi postávajícími pijáky.

„Malér, chlapi!“ volal zdálky na své kamarády. „Něco nám sežralo starýho Brannona.“

Pak popadl Ragliho plný korbel a jedním dlouhým lokem ho do sebe hodil. Z husté hřívy vlasů přitom na okamžik vyhlédl špičatý zobanovitý nos.

Animar

Brannon Frugh, duch eldebranského kata, se nudil. Na tom by nebylo zas tolik divného, od své smrti si většinou mnoho zábavy neužil. Teď se však nudil uvězněný v cizí hrobce, a to už dovede i na ledacos uvyklému nemrtvému otrávit existenci.

Hrobka to tedy byla velkolepá a přepychově zařízená, to musel uznat. Měla několik podlaží a v každém se to jenom hemžilo sochami, obrazy a regály plnými starobylých knih. Hotové skladiště.

Brannon však nebyl žádným znalcem ani obdivovatelem umění. Toužil po své skromné malé kryptě a po veselém smíchu vnuka Smrťáčka – jediné radosti jeho posmrtného bytí.

Pozvolna vylevitoval do posledního, nejvyššího patra. Polekaně vyjekl, když proti sobě spatřil vysušenou lidskou mumii. Seděla na stříbrném křesle a podle dlouhého bílého vousu šlo o muže.

„Zdravíčko!“ hlesl duch a čekal, zda se scvrklý nebožtík pohne. „Pardon, asi se divíte, že tu takhle lozím… Nějak mě to sem k vám vcuclo.“

Ticho. Mumie nejevila známky posmrtného života.

„Hm, škoda,“ povzdechl si Brannon. „Už jsem si myslel, že si s někým popovídám. No nic. Ale máte to tu vážně parádní…“

„Važ své kroky, vetřelče!“ zahromoval kdosi. „Sic zhyneš strašlivou smrtí!“

Duch zaskučel hrůzou. Vzápětí si ale uvědomil, že jeho se hrozba smrti netýká. Muselo tedy jít o nějaký omyl.

„Žádný strach, nechci tu zaclánět,“ zakvílel smířlivě. „Dobře to znám, když se vám do baráku nastěhujou nezvaní hosti. To mi takhle jednou rajtovali na rakvi milenci, taková veselá hobití trojka…“

Ve tmě kousek nad seschlou mrtvolou vysvitl pár chladně modrých světélek.

„Klídek, už se odsud klidim!“

Brannon pomalu couval ke schodišti do spodního patra. Ať už měl proti sobě cokoliv, nebylo to živé a zjevně to ovládalo magii.

„Počkejž, cizinče!“ Hlas už nezněl hrozivě, ale tiše a smutně. Stále hovořil archaickou formou obecné řeči. „Pověz, kterému pánu sloužíš? Jak si stáli Neinhironští?“

„Kdo to?“ zabručel zmateně Brannon. „Vždyť já ani nevím, jestli je tam venku noc, nebo den. Jestli někdy dostanu toho trpaslíka do ruky…“ pohrozil přízračnou pěstí extravagantnímu opilci, kvůli kterému se do celé téhle šlamastyky dostal.

„Hovoříš řečí pohanů,“ pokračoval neznámý. „Patříš tedy zajisté k domu některého z pánů Neinhironu. Nebo jsi snad skřetí pohůnek? To by znamenalo, že město padlo…“

Hlas se odmlčel. Brannon zatím usilovně přemýšlel, jestli zná nějaké pohany, Neinhiron a kdovíco ještě. Tyhle věci mu nic neříkaly.

„Hele, nemůžu sloužit, asi sis mě s někým spletl,“ pokrčil bezradně průsvitnými rameny. „Co ty seš vlastně zač? A odkud se tady tohle všecko vzalo?“

Modrá světélka pohasla. Vysoko nad Brannonem se rozzářila umělá noční obloha – stovky drobných krystalů poskládaných do známých asterionských souhvězdí.

„Uch!“ vydechl překvapeně duch.

Na opěradle stříbrné židle sedělo ani ne čtvrt metru vysoké stvoření. Tělo uplácané z hlíny, netopýří uši, široký placatý nos a velké safíry místo očí. Ze zad tomu vyrůstal pár malých křidélek, která by normálního živého tvora nedokázala udržet ve vzduchu. Pro tuto bytost však zákony smrtelníků neplatily. Vznesla se, a zatímco zuřivě kmitala křídly jako kolibřík, zůstala viset těsně před zkoprnělým Brannonem.

„Střežím zde otcův věčný odpočinek…“

* * *

„Ehm, pánové si ráčili splést podnik?“

Bruno, ramenatý lokaj ve zlatě prošívané vestě zastoupil cestu čtveřici hrobníků, kteří právě vstoupili do dveří. V jeho upjaté bledé tváři se zračil odhodlaný výraz. Bruno byl připravený za svou věc položit život, bude-li to nutné.

„Je tohleto Medovej dům?“ zapištěl Ragli, mužík s krysím obličejem a chomáči šedých vlasů na skráních.

„Správně,“ odtušil Bruno a dál si měřil starce v záplatovaných kabátech opovržlivým pohledem. „Toto je penzion pro vybranou společnost. A to vy, račte prominout, zřejmě nebudete,“ naznačil špičatou bradou, kde leží východ.

„Počkej, Rume, to bude jenom ňáký tentononc, nedorozumění,“ zadržel Ragli holohlavého hromotluka s prázdným očním důlkem, který se už tlačil dopředu.

„Když od nás ráno pan trpaslík odcházel, říkal, že ho najdeme v Medovém domě u Zlaté promenády,“ zašeptal Tichý

oheň, hrobník s vlasy barvy plápolajících plamenů. „Myslím, mladý muži, že jsme tu správně."

„Tichej má recht!" zaskřehotal čtvrtý z hrobníků, Uřvanej chlíst. „Koukej zavolat trpajzlika Magnuse, jinak ti to tady pěkně vyzdobíme!"

Bruno zalapal po dechu. Čelo se mu orosilo potem.

„To ne, to není možné," vrtěl rozhodně hlavou. „Pan Magnus by se zajisté nestýkal s někým tak… S takovými hroznými individui… íií…"

„Já mu nerozuměl, cože to říkal?" zajímal se Uřvanej chlíst poté, co nebohý lokaj přistál na rušné ulici.

„Nevim," pokrčil rozpačitě rameny Jednooký rum. „Ale určitě nám ten šmejd nadával."

* * *

Zbývající personál Medového domu byl vůči hrobníkům ze starého hřbitova o poznání vstřícnější. Zanedlouho už staříci seděli v měkkých křeslech Magnusova pronajatého pokoje a popíjeli z lahví sladké víno zlatavé barvy. Sklenky na stříbrném tácu nechali bez povšimnutí.

„Nic lepšího tam nemáte?" pošeptal Tichý oheň mladé služce, která rozpačitě přešlapovala u dveří.

„Pánové ráčí pít archivní Sušacké zlaté z Danérie, dovoz až z dalekého Lendoru," vytřeštila dívka oči.

„Tady Tichej myslel ňákej pořádnej chlast," vysvětloval Uřvanej chlíst. „Si cucněte, slečinko."

Služka ochotně přijala flašku s uraženým hrdlem a pořádně si přihnula. V životě ještě nic lepšího nepila.

„Babský pití," zhodnotil víno Jednooký rum. „Chtělo by to kapánek silnější truňk."

„Dojdu do kuchyně, kuchař tam bude mít nějakou pálenku," přikývla dívka, škytla a ještě jednou si zavdala zlatavého nápoje.

„Takovej nóbl pajzl a nemaj tu nic kloudnýho k pití," potřásl nevěřícně hlavou Uřvanej chlíst.

„Nehejbat, prosim!"

Zpoza stojanu s plátnem vyhlédl trpaslík v baretu a skvrnami potřísněné košili. Barevné fleky doplňovaly různé nápisy – úryvky nedokončených básní nebo výkřiky typu: „Byls skvělej, trpaslíčku!"

„Dyť dřepim jak přilepenej," zavrčel uraženě vlasáč.

„Hele, Magnus, a jak je to teda s těma tvejma múzama?" zapištěl Ragli. „Říkáš, že tě jako zavolaj a ty deš?"

V noci s trpaslíkem nebyla pořádná řeč, tak ho nakonec pustili, aby se prospal. Teď už vypadal docela zdravě – tedy na umělce.

„Většinó jo," promnul si Magnus perlami zdobenou bradu. „Ja poznam, když po mně něco chtějó. Včera večír jsem trochu přebral, no. Pak mi začaly zpívat, mršky jedny. To vony rády dělaj, váběj kumštýře. Vodily mě všudyma po městě, než jsem skončil na vašom krchově. Docela štreka, ale stalo to za to."

„Proč si myslíš, že tě múzy vedly zrovna za námi?" divil se Tichý oheň.

„Nemyslim, ale vim."

Trpaslík několikrát máchl štětcem a na plátně přibyly další tahy.

Do pokoje vešla služebná, v proutěném košíku přinášela čtyři baňaté lahve s levnou kořalkou.

„To už je lepší," ušklíbl se Jednooký rum a zuby vytáhl zátku.

„Mně to pořád nehraje," hryzal se Ragli zamyšleně do dolního rtu. „Proč by ňáký múzy tahaly pana trpaslíka houštím

zrovna na místo, kde se jako na potvoru objeví ten divnej barák? Dyť stačilo, aby nám zaklepal na vrátka. My bychom mu rádi zapozérovali pro jeho majstrštyk, co, klucí?“

„Umění si žadá voběti,“ pokýval hlavou Magnus. „Kumštýř, ten musí trpět, aby bylo jeho dilo to nej. Nejlepši, když nemá co do huby, mačkaj ho jak pomeranč…“

„Tenhle nevypadá, že by trpěl,“ pošeptal kamarádům Tichý oheň a pohledem zhodnotil bohatě zařízený pokoj jednoho z nejdražších albirejských penzionů. „Ale asi nám nelže. Aspoň nic nezatajuje. V Brannonově zmizení nemá prsty.“

„Už se zase hrabeš v cizí kebuli?“ odfrkl si znechuceně Uřvanej chlíst.

„Nemohu si pomoct,“ zatvářil se zrzavý hrobník provinile.

„Aspoň víme, že tudy cesta nevede,“ povzdechl si Ragli.

„No nic, Magnus. Chlast máš docela dobrej, ale nemůžem tady dřepět věčně. Práce volá.“

„Ještě chvilu, pánové,“ prosil trpaslík. „Urobim detailek tuhle mistra Jednookyho.“

Malíř si naměřil štětcem velikost jizvy, která se holohlavému hrobníkovi táhla od chybějícího pravého oka ke spánku a dál.

* * *

Bylo krátce po poledni. Hrobníci postávali před neznámou stavbou, která se tak najednou objevila na jejich hřbitově, a uvažovali, jak by se dostali dovnitř. Zatím všechny jejich pokusy selhaly.

„Hrom do toho!“ ulevil si Jednooký rum.

Marně mlátil krumpáčem do vchodové desky. Na bílém mramoru nezůstal jediný šrám. Hladce se leskl, v horní části se zlatě blyštil nápis cizími runami.

„Co se tam píše?“ pohlédl holohlavý hrobník na Ragliho.

„Hm, to je arvedansky,“ mnul si bradu mužík. „Stojí tam: Xirean er Denmar. To asi bude pan majitel.“

„O týpkovi s takhle divným ménem jsem neslyšel,“ zaskřehotal Uřvanej chlíst.

„Jestli to byl Arvedan, umřel už hodně, hodně dávno,“ uvažoval Tichý oheň a rozhlédl se po okolních zarostlých hrobkách. „Všechny nesou známky té samé architektury. Na téhle budově je ale přece jenom něco jinak… Vůbec na ni nepůsobil zub času. Vypadá, jako by ji teprve nedávno dokončili.“

„Říkáš, že tu v noci byla zima a podezřelý světlo?“ zamrkal Ragli na Uřvaného chlísta.

„Jo, pěkná klendra,“ přitakal vlasáč. „Myslel jsem, že toho trpaslíka zlomim v pase, jak byl tuhej.“

Hrobník s krysím obličejem si dřepl na mrazem spálenou zem a chvíli k ní pozorně čichal.

„Jsou v tom čáry,“ zapištěl jako myš. „A né jen tak ledajaký.“ Řídké vousky se mu hrozivě naježily a zapraskaly energií.

Hrobníci se na sebe zamyšleně podívali.

„Myslím, že je to nějaké mausoleum,“ zašeptal Tichý oheň.

„Cože to je?“ podivil se Jednooký rum.

„Slyšíš, ne? Náký maso… tentum,“ poučoval ho Uřvanej chlíst.

„Mauseléum,“ opravil kamaráda Ragli. „Do takovejch se dřív pohřbejvali důležitý lidi.“

„Jak moc důležitý?“ vyzvídal jednooký hrobník.

„Ty nejdůležitější,“ vysvětloval Tichý oheň.

„Aha. A odkaď se teda vzalo takovýhle mastolulum na našem skromným hřbitůvku?“

„Hm. Třebas tu bylo celou dobu, jenom jsme ho neviděli,“ napadlo Ragliho.

„Jako že to bylo neviditelný, jó?“ zaskřehotal Uřvanej chlíst.

„Třeba,“ přikývl Ragli. „Ale jestli je to mauseléum ňákýho arvedanskýho týpka, tak se sem mohlo přemístit klidně z Modrýho měsíce. Tihle Arvedani to s magií uměli, syčáci. Asi bych měl hodit řeč na Univerzitě magie. Mám tam pár známejch, třeba nám s tim někdo helfne.“

„Počkat, chlapi!“ zamračil se Jednooký rum. „Jestli se po městě rozkřikne, že tu máme arvedanský mastolulum… Šak to znáte. Nechcem přece, aby nám sem strkaly rypáky kdovíjaký existence.“

„Myslíš jako vykradače hrobů, lovce pokladů, krále, čaroděje a podobný zvědavce?“ nadzvedl Tichý oheň husté zrzavé obočí.

„Přesně tyhle neřády myslim,“ souhlasil holohlavý hrobník. „Ještě by nám náš krásnej hřbitůvek obrátili vzhůru nohama.“

„Dobrá,“ zahihňal se Ragli. „Musíme to teda udělat po našem. Hezky nenápadně a potichoučku. Jako myšky.“

Právě v tu chvíli k nim dolehlo zahvízdání a volání malého Smrťáčka:

„Štlejdové, pišel pošel! Pšinešl vám pšaní!“

* * *

Bruno byl na svou práci hrdý. Uvědomoval si, že je zaměstnancem jednoho z nejluxusnějších penzionů v Albireu a nosil proto nos patřičně vysoko. V Medovém domě se ubytovávali samí bohatí a důležití lidé. Byť by jejich přání byla sebepodivnější, Bruno se nikdy na nic neptal a pokaždé jim dokázal ve všem vyhovět.

Dnes o svém zaměstnání poprvé pochyboval.

Poslali ho do Východní čtvrti, nejchudší části města, semeniště zločinu. Na ulicích se to jen hemžilo žebráky a lehkými

děvami. Banda umazaných kluků se dokonce pokusila Bruna obrat o vyšívaný kapesník – památku na jednu starou šlechtičnu s velice delikátní žádostí…

Ten si teď přidržoval u nosu, aby necítil zápach odpadků a výkalů. Obezřetně kličkoval nedlážděnou ulicí a dával pozor, aby do něčeho odporného nešlápl.

„Proč zrovna já?!" kroutil nechápavě hlavou.

Konečně před sebou zahlédl zídku starého albirejského hřbitova. Pohřbívali sem většinou nebožtíky, jejichž rodiny si z různých důvodů nepřály platit pohřeb na hlavním městském hřbitově u Aurionova chrámu, nebo žebráky, zloděje a všelijaké podivné existence, po kterých nezůstal žádný známý živý příbuzný, co by se o jejich tělo postaral.

Zdejší hrobníci byli laciní, za odměnu jim stačil bochník chleba, slepice nebo lahev něčeho dobrého k pití. A když neměli blízcí zemřelého ani to, stejně jim tělo nakonec pochovali.

O starém hřbitově a jeho pánech se vyprávěly různé historky. To, že tady straší, slyšel snad každý. Nikdo už ale pořádně nevěděl, kdy a odkud ti podivínští chlapíci přišli a co jsou vlastně zač. Snad to byla parta vyvrhelů, tuláků nebo vysloužilých žoldáků, co tady na stará kolena našli útočiště. Občas je navštěvovala individua, o která by žádný spořádaný občan města neotřel botu. A tak kdo mohl, raději se dědkům hrobníkům klidil z cesty.

Bruno právě prošel malou hřbitovní brankou. Sotva za ním zlověstně zavrzala, přiřítil se odkudsi pihovatý zrzavý kluk. V jeho dětské tvářičce bylo cosi znepokojivého a nespravil to ani zdánlivě roztomilý úsměv od ucha k uchu.

Bruno měl jako malý panenku, které říkával Čakí. Často se mu o něm i v pozdějším věku zdávalo. Čakí ho navštěvoval jednou se sekerou, jindy s ostrým nožem a prováděl mu samé

ošklivé lumpárny. Bruno se pak budil celý politý studeným potem a okamžitě zjišťoval, zda mu nechybí nějaká část těla.

Tenhle chlapec jako by Čakímu z korálkového oka vypadl. Na rozdíl od panenky byl ale děsivě skutečný…

„Čo tu chceš?"

„Ehm, mám zprávu pro hrobníky," odkašlal si lokaj odměřeně a vytáhl z kapsy psaní na zdobeném papíře. „Nevíš, kde je najdu?"

„Štlejdové zachlaňujou mýho dědu," pokýval důležitě hlavou kluk. Pak pronikavě zahvízdal na prsty. „Štlejdové, pišel pošel! Pšinešl vám pšaní! Počte sém!" volal přes celý hřbitov.

„Zachraňují tvého dědu?" podivil se Bruno. „Copak se mu, chudákovi, stalo?"

„Ále!" mávl chlapec rukou. „Děda má plůšel. On je mltvolák a něco ho sežlalo."

„Ach…"

„Štlejda Chlíšť žíká, že děda štlkal lypák – jako čumák, víš? Že ho štlkal, kam neměl.

„Aha…"

To už se k poslovi z Medového domu přibližovala čtveřice stařík. Kráčeli rázným krokem, se zachmuřenými tvářemi. Bruno se zachvěl při vzpomínce na jejich dnešní první společné setkání.

„To je ten paňáca od Medovýho domu," ušklíbl se jednooký. „Copak, zalíbilo se ti lítání? Chceš si vyzkoušet piruetku?"

„Mám pro vás zprávu od pana Magnuse," odvětil lokaj s nosem nahoru a pokusil se o co nejvíce lhostejný tón.

„Ukaž, co to je?" chňapl mužík s krysím obličejem po psaní, vytrhl ho Brunovi z ruky a opatrně ho očuchal. Pak list rozevřel. „Á, kamarád trpaslík tu píše, že máme pozejtří přijít na ňákou pařbu."

„Pan Magnus u nás pozítří večer pořádá večírek Múzy," vysvětloval trpělivě Bruno. „Sezval mnoho známých umělců a také významné členy Bardské akademie. Budou se představovat jejich nová díla…"

„A bude tam chlast?" zajímal se vlasáč. „Myslim jako pořádnej truňk! Žádný žabince a jiný chcanky, jako posledně."

„Ehm, pohoštění je samozřejmě součástí večírku. Ještě bych pánům doporučil obstarat si nějaký vhodný slavnostní oděv…"

„Jasnačka, hodíme na sebe slušnej vohoz," zazubil se holohlavý.

„A květiny," zašeptal zrzavý. „Na podobné večírky se vždycky nosí květiny."

„Kytky?" zaskřehotal vlasáč. „Fajn, natrháme ňáký hřbitovní kvítí nebo jinej rozkvetlej kedluben."

Bruno polkl naprázdno. Spěšně těm ohavným starcům pokynul na rozloučenou a chvátal pryč z toho nepěkného místa. V duchu se divil Magnusovi, že se může s takovými individui vůbec stýkat.

„Náš host, náš pán," vzdychl nakonec a rozhodil odevzdaně rukama nad rozmary trpasličího umělce.

* * *

Brannon si nedůvěřivě prohlížel to podivné stvoření. Vypadalo tak trochu jako nějaký démonický chrlič, který se utrhl ze stěny domu a ulétl.

„Tohle," máchl duch přízračnou rukou směrem k vyschlému tělu. „To byl jako tvůj táta?"

„Tak jest," přitakala věc. „Xirean er Denmar, nejvyšší mág města Neinhironu."

„Hm," dumal Brannon. „Ale jestli on byl člověk a ty seš… Hm, mohu se zeptat, kdo byla maminka?"